

mellem Arbejdere og Arbejdsgivere i de private Erhverv, ja endogsaa i Strejke og Lockout.

Men endelig maa man finde det ganske uretfærdigt at foretage en saadan Forandring i Lønssystemet i en Krisetid, idet Tjenestemændene efter at være underbudte i Krigstiden og efter i de følgende Aar Gang paa Gang at have være udsat for ekstraordinære Nedsættelser af deres Løn ikke er i Besiddelse af det økonomiske Rygstød, som tillader dem at bære nye ekstraordinære Byrder udover de fælles Ydelser til Afhjælpning af Krisen, som gennem Skatterne paalægges dem som alle andre Borgere. Man maa derfor holde for, at Tjenestemændene, som aldrig har faaet Andel i de gode Tider, heller ikke bør gaa saa langt ned i daarligere. Retfærdigheden byder, at en ny Regulator som den foreslaaede i ethvert Fald ikke paasættes Tjenestemændenes Lønninger i Krisetider, saa meget mere som Tjenestemændene nu faar deres Lønninger, som var fastsat i Guldkronen, udbetalt i Papirkroner.

Til Slut skal udtales, at C. O. II havde haabet, at der ved den i Foraa-ret med Tilslutning fra alle Partier vedtagne Lønningslov var skabt Ro om Tjenestemandsspørgsmaalet, og at man derfor maa tage absolut Afstand fra det forelagte Forslag.

P. C. V.

L. Thomas.

G. Hulegaard.